

Debreceni Ítéltábla

Pkf.I.20.385/2023/2. szám

A Debreceni Ítéltábla kérelmező neve (cím) kérelmezőnek – a dr. H. D. törvényszéki elnök által képviselt kérelmezett neve (cím) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásában a Debreceni Törvényszék 7.Pk.20.721/2023/9. számú végzése ellen a kérelmezett 10. és 11. sorszáмок alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezettet, hogy 15 napon belül fizessen meg a kérelmező részére 1890 (egyezernyolcszázkilencven) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy 8100 (nyolcezer-egyszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket az állam visel.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A kérelmező 2015. november 23-án nyújtott be keresetlevelet a kérelmezetthez. Az így megindult perben a kérelmezett 5.P.20.3../20../27. szám alatt 2021. szeptember 14-én elsőfokú, a Szegedi Ítéltábla pedig Pf.II.20.444/2021/9. szám alatt 2022. március 2-án másodfokú ítéletet hozott. A Kúria a kérelmező jelenlétében 2023. január 17-én kihirdetett Gfv.III.30.316/2022/8. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

[2] A kérelmező a módosított kérelmében elsődlegesen 826 000 Ft vagyoni elégtétel és annak 2023. január 17. napjától számított törvényes mértékű kamata, másodlagosan pedig 630 000 Ft vagyoni elégtétel és annak 2021. szeptember 17. napjától számított törvényes mértékű kamata megfizetésére kérte kötelezni a kérelmezettet. Arra hivatkozott, hogy a per 2612 napig tartott, amelyből a vagyoni elégtétel számítása során 2065 napot lehet figyelembe venni, az elsőfokú eljárás pedig 2122 napig tartott, amelyből 1575 napra lehet vagyoni elégtételt követelni. Erre tekintettel a figyelembe vehető teljes pertartam meghaladta a 60 hónapot, az elsőfokú szakasz figyelembe vehető időtartama pedig a 30 hónapot. Ezért a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 7. §-a és a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI.30.) Kormányrendelet (a továbbiakban: R.) 1.

§-ának (1) és (2) bekezdései alapján elsődlegesen a teljes figyelembe vehető pertartamra, másodlagosan pedig az elsőfokú eljárás figyelembe vehető időtartamára 400 Ft/nap vagyoni elégtételt követelt.

[3] A kérelmezett az elleniratában az elsődleges kérelem elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a számított pertartam csupán 2609 nap volt, amelyből a Pevtv. 15. §-ának (3)-(5) bekezdései alapján le kell vonni 863 napot, az így fennmaradó 1746 nap pedig nem haladja meg a 60 hónapot, ezért a kérelmezőnek nem jár vagyoni elégtétel. A másodlagos kérelmet ugyanakkor 514 800 Ft erejéig elismerte, ezt meghaladóan elutasítani kérte. Úgy érvelt, hogy az eljárás elsőfokú szakaszának számított időtartama 2121 nap volt, amelyből le kell vonni 834 napot, így a kérelmezőt 1287 napra vagyoni elégtétel illeti meg, kamatra azonban nem tarthat igényt.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett végzésével kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 784 800 Ft vagyoni elégtételt és 5584 Ft perköltséget, az ezt meghaladó kérelmet pedig elutasította.

[5] A határozatát azzal indokolta, hogy a per a Pevtv. 2. §-ának (1) és (2) bekezdései alapján 2015. november 23. napjától 2023. január 17. napjáig tartott, amely 2612 napnak felel meg.

[6] Úgy foglalt állást, hogy ezen időtartamból a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján le kell vonni a 2016. április 25. napjától 2016. április 29. napjáig eltelt 4 napot, mert a kérelmező a keresetlevelének hiányosságait a kérelmezett 5.P.22.4../20../4. számú végzésében biztosított határidőn túl pótolta.

[7] A kérelmezett ugyanakkor alap nélkül kérte a 2017. április 14. és 2017. április 18. között eltelt 4 nap levonását. Kétségtelen, hogy a kérelmezett a 2017. március 14-én megtartott tárgyalást elhalasztotta, új határnapot pedig csak 2017. április 18-án tűzött. Az általános intézkedési határidő azonban csupán 2017. április 14-én járt le, ezt követően pedig a kérelmezett mindössze egyetlen munkanap elteltével eleget tett az intézkedési kötelezettségének. Mindez olyan csekély késedelem volt, amely miatt a kérelmezettnek nem kellett kifogást emelnie.

[8] Nem lehetett csökkenteni a pertartamot a 2017. november 19. és 2017. december 18. között eltelt 30 nappal sem. Tény, hogy a kérelmezett a 2017. november 17-re kitűzött tárgyalást az eljáró bíró betegsége miatt új határnap kitűzése nélkül elhalasztotta, továbbá nem kétséges az sem, hogy ezt az elektronikus úton kézbesített határozatot a kérelmező jogi képviselője a második értesítést követő 5 munkanapon belül nem vette át, ezért azt 2017. november 27-én kézbesítettnek kellett tekinteni. Olyan jogszabályi előírás azonban nem volt, amely alapján a kérelmező jogi képviselőjének legkésőbb öt napon belül át kellett volna vennie az elektronikus küldeményt. Épp ellenkezőleg: a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 137. §-ának (2) bekezdése, valamint az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvény (a továbbiakban: E-ügyintézési tv.) 14. §-ának (4) bekezdése a bírósági irat kézbesítésének kétszeri megkísérléséhez kötötték a kézbesítési fikció beálltát, tehát nem várták el sem az azonnali, sem pedig az öt napon belüli átvételt. Az elektronikus küldemény

kézbítésének időpontja az adott esetben nem minősült olyan körülménynek sem, amely a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján okot adott volna a pertartam csökkentésére. A kérelmezett ugyanis az általános intézkedési határidőn belül: 2017. december 18-án kitűzte az új határnapot, így a kérelmezőtől nem volt elvárható, hogy kifogást emeljen az eljárás elhúzóda miatt.

[9] Bár a kérelmezett az elleniratában felsorolt további bírósági iratokat is, amelyeket a kérelmező jogi képviselője a második értesítést követő 5. munkanapig nem vett át, nem jelölte meg, hogy álláspontja szerint ezek miatt melyik konkrét időtartamot kellene levonni a pertartamból, így ezek a hivatkozások nem feleltek meg a Pevtv. 14. §-a (2) bekezdésének f) és g) pontjaiban foglalt követelményeknek. Arra pedig a bíróságnak nem volt lehetősége, hogy a konkrét időtartamok, konkrét kérelmezői magatartások és az ezek közötti összefüggés megjelölése nélkül, csupán általánosságban előadott indokok miatt csökkenthesse a figyelembe vehető időtartamot (BDT2023.4620.).

[10] A kérelmezett alap nélkül kérte a 2020. június 9. és 2020. augusztus 10. között eltelt 61 nap levonását is. Kétségtelen, hogy a kérelmezett 2020. május 29-én tájékoztatta a feleket a koronavírus járvány ideje alatt alkalmazandó eljárási szabályokról, és a tárgyalás berekesztésére történt figyelmeztetés mellett felhívta őket arra, hogy 15 napon belül tegyék meg esetleges további nyilatkozataikat. Ezt az elektronikus úton kézbesített határozatot a kérelmező a második értesítést követő 5 munkanapon belül nem vette át, ezért azt 2020. június 21-én kézbesítettnek kellett tekinteni. A felhívásra a kérelmező 2020. június 27-én nyilatkozatot tett, amelyben a tárgyalás kitűzését kérte. Erre tekintettel a kérelmezett 2020. augusztus 10-én tárgyalást tűzött 2020. december 2. napjára. Mindez azt jelenti, hogy a kérelmezett határozatának kézbesítési időpontja nem akadályozta az eljárás érdemi előrehaladását. Amennyiben ugyanis a kérelmező jogi képviselője a kérelmezett által megjelölt időpontban: 2020. június 9-án átvette volna a felhívást, az abban foglalt határidő csupán három nappal járt volna le korábban, mint ahogy az a valóságban megtörtént, így a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján nem indokolt a pertartam csökkentése.

[11] A kérelmezett azon kérelme ugyanakkor, amelyben a 2020. október 15. napjától 2020. november 7. napjáig eltelt 23 nap levonását kérte, részben alapos volt. A kérelmezett ugyanis 2020. szeptember 17-én tájékoztatta a kérelmezőt a bizonyítandó tényekről, és felhívta őt arra, hogy 15 napon belül terjessze elő a bizonyítási indítványait. A kérelmező a felhívást tartalmazó elektronikus dokumentumot a második értesítést követő 5 munkanapon belül nem vette át, ezért azt 2020. október 9-én kézbesítettnek kellett tekinteni. Így a végzésben foglalt határidő 2020. október 24-én lejárt, ennek ellenére a kérelmező az abban foglaltaknak csak 2020. november 7-én tett eleget. Ezért a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján a két időpont között eltelt 14 napot le kellett vonni a pertartamból.

[12] Részben alapos volt a kérelmezett azon érvelése is, amely a 2020. december 2. és 2021. március 17. közé eső 105 nap levonására irányult. A 2020. december 2-ra kitűzött tárgyalást ugyanis valóban a kérelmező jogi képviselőjének betegsége miatt kellett elhalasztani, amely folytán az eljárás 2021. január 12-ig nem haladt előre. 2021. január 13-án azonban a kérelmező jogi képviselője már nyilatkozott a tanúbizonyítási indítványáról és a felfüggesztés iránti kérelemről, így az érdemi eljárás tovább folytatódott. Ezért csak a 2020. december 2. és 2021. január 12. között eltelt 42 napot kellett levonni a számított pertartamból.

[13] A 2021. május 3. és 2021. május 7. közötti 4 nap levonásának azonban már nem volt helye. Kétségtelen, hogy a kérelmező jogi képviselője a részére elektronikusan megküldött 5.P.20.3../20../5. számú végzést a második értesítést követő 5 munkanapon belül nem vette át, ezért azt 2021. április 30. napján kellett kézbesítettnek tekinteni. A kérelmezett azonban ezt a végzést kiadta a kérelmező részére is, aki azt 2021. április 19-én átvette, majd arra határidőben: a 2021. május 2-án kelt és a kérelmezetthez 2021. május 7-én érkezett beadványában nyilatkozott is. Ennek folytán a kérelmezett 2021. május 11-én tárgyalást tűzött. Mindez azt jelenti, hogy a kérelmező jogi képviselője részére történt későbbi kézbesítés érdemben nem akadályozta az eljárás előrehaladását, így a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján nem volt indok a pertartam csökkentésére.

[14] Ugyanezen jogszabályi rendelkezés alapján azonban a 2021. október 19. és 2021. november 17. között eltelt 29 napot már le kellett vonni a pertartamból, az ugyanis azért merült fel, mert a kérelmező hiányosan terjesztette elő az 5.P.20.3../20../27. számú ítélet elleni fellebbezését, a hiányokat pedig csupán 2021. november 17-én pótolta. A felek egyező nyilatkozata alapján csökkenteni kellett a pertartamot az eljárás kétszeri felfüggesztésének időtartamával is, amely a 2018. május 16. és 2019. október 21. között eltelt 523 nap, valamint a 2021. január 25. és 2021. március 4. között eltelt 38 nap figyelmen kívül hagyásával járt.

[15] Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a 2612 napos számított pertartamból 650 napot vont le, így az elsődleges kérelmet 1962 nap tekintetében alaposnak találta, amely után a kérelmezettet napi 400 Ft, azaz mindösszesen 784 800 Ft vagyoni elégtételt megfizetésére kötelezte. Az ezt meghaladó elsődleges kérelmet elutasította, ideértve a kérelmező kamat iránti követelését is, a másodlagos kérelmet pedig – a részben alapos elsődleges kérelemre tekintettel – nem vizsgálta meg.

[16] A kérelmezett a fellebbezésében arra kérte az ítéltáblát, hogy az elsőfokú bíróság végzését részben változtassa meg és szállítsa le az általa fizetendő vagyoni elégtételt 518 800 Ft-ra. Ennek alátámasztása érdekében visszautalt az elleniratában kifejtett érvelésére, amely alapján álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak le kellett volna vonnia a számított pertartamból további 171 napot. Értékelnie kellett volna ugyanis, hogy a per során a kérelmező jogi képviselője rendeltetésellenesen gyakorolta az eljárási jogait akkor, amikor folyamatosan, tendenciaszerűen elmulasztotta az elektronikus iratok szabályszerű átvételét, ezért a kézbesítés időpontját csak az E-ügyintézési tv. 149. §-a (helyesen: 14. §-a) (4) bekezdésének c) pontjában foglalt vélelem alkalmazásával lehetett megállapítani. Bár a kérelmezett nem állította azt, hogy „ezek a kézbesítési problémák konkrétan a számított időtartamból levonható időszakok lennének”, kérte azonban, hogy azokból az elsőfokú bíróság vonjon le következtetést az elleniratban kért levonások megalapozottságára vonatkozóan. A rendeltetésellenes joggyakorlás ugyanis a kérelmező érdekkörében felmerült okból olyan időtartamokkal növelte meg a pertartamot, amelyek nem szolgálták az eljárás előrehaladását. Mindezt az E-ügyintézési tv. 14. §-a (4) bekezdésének c) pontja és a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 394/H. §-ának (8) bekezdése is alátámasztja, e jogszabályi rendelkezéseket ugyanis az Alaptörvény 28. cikke alapján nem lehet úgy értelmezni, hogy a bírósági felhívások határideje a kérelmező vonatkozásában automatikusan meghosszabbodik a kézbesítési vélelem beálltának megállapításához szükséges időtartammal. Ezért az elsőfokú bíróság tévesen hagyta figyelmen kívül ezt az érvelést a Pevtv. 15. §-a (3) és (4) bekezdéseinek alkalmazása során, továbbá tévedett akkor is, amikor ennek a Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése alapján sem tulajdonított jelentőséget. Az elleniratban foglalt további 171 nap levonása esetén a per

figyelembe vehető teljes időtartama nem éri el a 60 hónapot, ezért a kérelmező elsődleges kérelme alaptalan. Erre tekintettel a kérelmezett csupán a másodlagos kérelem elleniratban elismert részének, azaz 514 800 Ft-nak megfelelő vagyoni elégtétel megfizetésére lehet kötelezni.

[17] A kérelmező a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú végzés fellebbezett részének a helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy a kérelmezett nem igazolta azt az állítását, amely szerint a per során eljáró jogi képviselője folyamatosan, szándékosan és tendenciaszerűen elmulasztotta az elektronikus küldemények szabályszerű átvételét. Ily módon egyébként sem akadályozhatta meg a szabályszerű kézbesítést és nem is húzhatta el az eljárást, hiszen azt kizárta az E-ügyintézési tv. 14. §-a (4) bekezdésének c) pontjában foglalt kézbesítési vélelem, amelynek bekövetkezését a kérelmező érdekkörén kívüli okok is előidézhetnék. Az E-ügyintézési tv., valamint a Pp. 137. §-ának (2) bekezdése lehetőséget adnak az iratok későbbi átvételére, azaz egyik féltől sem várják el, hogy minden esetben felkészültek legyenek a bírósági iratok azonnali fogadására. A küldemények átvételének tehát nincs „elvárható ideje”, hanem annak van jelentősége, hogy a fél a kézbesítést követően betartotta-e a részére biztosított határidőket vagy nem. Ezt pedig a kérelmező minden olyan esetben betartotta, amelyre a kérelmezett hivatkozott, így a pertartamot sem a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése, sem pedig a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján nem lehet tovább csökkenteni.

[18] Az ítéltáblának a fellebbezés érdemi elbírálása előtt azt kellett megállapítania, hogy annak mi a pontos tartalma. Erre azért volt szükség, mert a kérelmezett a fellebbezésének indokolásaként túlnyomórészt csupán visszautalt az elleniratban foglalt nyilatkozataira. Ahogy azonban azt a Kúria már többször is kifejtette: a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének d) pontja alapján a fellebbezésben szövegesen körül kell írni azt az eljárási vagy anyagi jogszabálysértést, amin a fellebbezés alapul, ez határozza meg ugyanis a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének terjedelmét (pl.: Kúria Pkf.II.24.839/2019/3. számú határozatának [7] pontja, Pf.VI.24.583/2022/2. számú határozatának [15] és [20] pontjai). Mindezt tehát egy korábbi beadványra történő visszautalással nem lehet teljesíteni (pl.: Kúria Pfv.IV.20.829/2022/6. számú határozatának [26] pontja), mert az parttalanná tenné a fellebbezést, és megakadályozná azt, hogy a másodfokú bíróság minden kétséget kizáróan megállapíthassa a felülbírálati jogkörének határait (pl.: Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.428/2022/8. számú határozatának [30] pontja). Ezért az ítéltábla nem tekinthette a fellebbezés részének az elleniratot, és nem minősíthette az abban foglalt nyilatkozatokat a fellebbezés indokolásának. E jogi álláspont helyességét az is alátámasztja, hogy az ellenirat a kérelem cáfolatát szolgálja, a fellebbezésben viszont már azokat az érveket kell kifejteni, amelyek a fellebbezett határozatban foglalt konkrét ténybeli és jogi álláspontot támadják. Annak meghatározása pedig, hogy az elleniratban foglalt érvek közül melyek lehetnek alkalmasak a fellebbezett határozatban leírt álláspont cáfolatára, nem a másodfokú bíróság feladata, hanem – a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének d) pontja alapján – a fellebbezőé. Ezért az ítéltábla a kérelmezett fellebbezésének indokolásaként csak azokat az érveket vehette figyelembe, amelyeket a kérelmezett a fellebbezésében szövegesen is körülírt.

[19] Az így meghatározott tartalmú fellebbezés elbírálása során az ítéltábla – a Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdéseiben foglalt jogszabályi feltételek hiányában – nem léphette át a fellebbezési kérelem és az észrevétel korlátait [Pp. 370. §-ának (1) bekezdése]. Ezért fellebbezés hiányában nem érinthette az elsőfokú végzés azon rendelkezését, amelyik a kérelmet részben elutasította és a kérelmezett 514 800 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére

kötelezte. Kizárólag abban foglalhatott állást, hogy a fellebbezésben kifejtett indokok miatt le kell-e szállítani a kérelmezett által fizetendő vagyoni elégtételt a fellebbezésben megjelölt összegre vagy nem. Ennek eredményeként a fellebbezést nem találta alaposnak.

[20] A kérelmezett azért fellebbezett az elsőfokú végzés ellen, mert sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte az általa kért levonások körében azt, hogy a per során a kérelmező jogi képviselője folyamatosan és tendenciaszerűen elmulasztotta átvenni a neki küldött bírósági iratokat. Ez az érvelés azonban nem foghatott helyt.

[21] Ahogy ugyanis azt az elsőfokú bíróság helyesen kifejtette: a Pevtv. 14. §-a (2) bekezdésének f) és g) pontjai alapján a kérelmezettnek nemcsak a kérelmező azon eljárási cselekményeit vagy mulasztásait kellett feltüntetnie az elleniratában, amelyek álláspontja szerint megalapozzák a számított pertartam csökkentését, hanem azt a konkrétan – dátumszerűen – meghatározott időtartamot is, amellyel a pertartamot az egyes eljárási cselekmények vagy mulasztások miatt csökkenteni kell. Mindebből két következtetés adódik. Egyrészt az, hogy általános jellegű – a kérelmezett megfogalmazása szerint: folyamatos vagy tendenciaszerű – mulasztásokra hivatkozással nem lehet kérni a pertartam csökkentését, hanem minden egyes mulasztást konkrétan meg kell határozni. Másrészt pedig a konkrétan megjelölt mulasztások is csak akkor vezethetnek a pertartam csökkentésére, ha a kérelmezett minden egyes konkrét mulasztás esetén meghatározza a pertartamnak azt a dátumszerűen meghatározott részét, amelyet az adott mulasztásra tekintettel le kell vonni a pertartamból, valamint meg is indokolja, hogy e mulasztás miért teszi szükségessé ezt a pertartam-csökkentést.

[22] Erre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen járt el akkor, amikor a kérelmezettnek csak azokat a hivatkozásait vizsgálta meg, amelyek e követelményeknek megfeleltek, azaz tartalmazták a kérelmező konkrét mulasztását, az emiatt levonni kért konkrét pertartamot, valamint annak levezetését, hogy az adott mulasztás és a konkrét levonás között miért áll fenn okozati kapcsolat. A kérelmezett elleniratának azon része ugyanis nem volt alkalmas az érdemi elbírálásra, amelyben ugyan megjelölte, hogy a kérelmező jogi képviselője milyen bírósági iratok átvételét mulasztotta el, azt a konkrét időtartamot azonban nem határozta meg, amellyel a pertartamot emiatt csökkenteni kellene. Ezért az elsőfokú bíróság helyesen járt el akkor is, amikor ezeket a hiányos hivatkozásokat érdemben nem bírálta el.

[23] A kérelmezett a fellebbezésében nem pótolhatta az elleniratának említett hiányosságait, a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése alapján megfelelően alkalmazandó Pp. 373. §-ának (1) bekezdésében foglalt ellenkérelem-változtatási tilalom ugyanis kizárta, hogy a másodfokú eljárás során olyan konkrét időszakok levonását kérhesse, amelyekkel az elsőfokú eljárásban még nem kérte csökkenteni a pertartamot. Ilyen kérelme ugyanakkor a kérelmezettnek – a fellebbezés tartalma szerint [Pp. 110. §-ának (3) bekezdése] – nem is volt, hiszen úgy nyilatkozott, hogy továbbra sem állítja azt, hogy „ezek a kézbesítési problémák konkrétan a számított időtartamból levonható időszakok lennének.” Ehelyett azt kérte, hogy az ítéltábla ezekből a kézbesítéssel kapcsolatos mulasztásokból „vonjon le következtetést” az elleniratban kért levonások megalapozottságára vonatkozóan. Ez a kérelem azonban azért nem foghatott helyt, mert a kérelmezett továbbra sem vezette le, hogy melyik konkrét kézbesítési mulasztás melyik konkrét, azaz dátumszerűen megjelölt pertartam-csökkentést teszi indokolttá, mint ahogy nem tért ki arra sem, hogy az egyes konkrét mulasztások és az

egyes konkrét levonások között miért áll fenn okozati kapcsolat, enélkül pedig ez az érvelése továbbra sem volt alkalmas az érdemi elbírálásra.

[24] Erre tekintettel az ítéltábla a kérelmezett fellebbezése alapján nem bírálhatta felül azt az egyedi mérlegelési tevékenységet, amelyet az elsőfokú bíróság minden egyes általa le nem vont időszak tekintetében elvégzett. A kérelmezett nem fejtette ki ugyanis azt, hogy álláspontja szerint az elsőfokú végzésben foglalt konkrét érvek az egyes le nem vont időszakok tekintetében mennyiben és miért alaptalanok. Az az általános jellegű fellebbezési hivatkozása pedig a kifejtett okok miatt nem volt alkalmas az érdemi elbírálásra, amelyben a kérelmező jogi képviselője által elkövetett kézbesítési mulasztások figyelmen kívül hagyását sérelmezte.

[25] Alap nélkül hivatkozott a kérelmezett arra is, hogy a pertartamot nemcsak a Pevtv. 15. §-ának (3) és (4) bekezdései, hanem a Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése alapján is csökkenteni lehet. Ahogy ugyanis azt az ítéltábla a BDT2023.4700. szám alatt közzétett Pkf.II.20.032/2023/2. számú határozatának [57] pontjában már kifejtette: a vagyoni elégtétel számítása során kizárólag azt az időszakot lehet figyelmen kívül hagyni, amelyet a kérelmező érdekkörébe tartozó ok idézett elő [Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése], vagy amely a kérelmezett érdekkörébe tartozó, de a kérelmező által elhárítható ok miatt keletkezett [Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése]. Mivel tehát egyéb okból nincs helye a pertartam csökkentésének, erre a Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése sem ad lehetőséget, ezért a kérelmezett ezzel ellentétes érvelése nem foghatott helyt.

[26] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének fellebbezett részét a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése alapján megfelelően alkalmazandó Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[27] A fellebbezés nem vezetett eredményre. Ezért a kérelmezett köteles megtéríteni a kérelmező által felszámított másodfokú perköltséget, amely a számlával igazolt postaköltségéből áll [Pp. 83. §-ának (1) bekezdése]. A kérelmezett fellebbezésének feljegyzett illetékét ugyanakkor az illetékmentes kérelmezett helyett az állam viseli [Pp. 83. §-ának (1) bekezdése, 102. §-ának (1) és (6) bekezdései].

Debrecen, 2023. december 12.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró